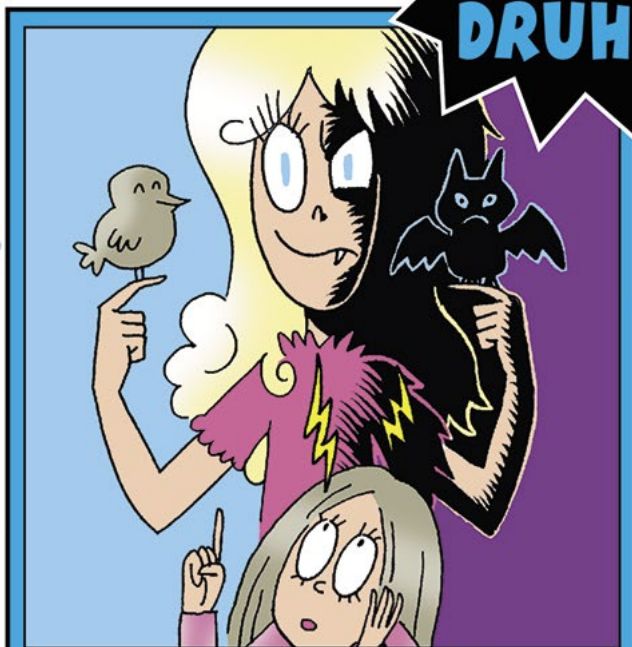

MŮJ MILÝ DENÍČKU™

Jim Benton

**ROK
DRUHÝ**

**TO SE MŮŽEŠ
VSADIT!**

FRAGMENT

Můj milý deníčku™ (2. rok)

To se můžeš vsadit!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jim Benton

Můj milý deníčku™ (2. rok) – To se můžeš vsadit!

Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Příběhy z Mackerelské základní školy
od Jima Bentona

MŮJ MILÝ
DENÍČKU™

ROK
DRUHÝ

TO SE MŮŽEŠ VSADIT!

Jamie Kellyová

FRAGMENT

DEAR DUMB DIARY™ - YEAR TWO – YOU CAN BET ON THAT
Copyright © 2014 by Jim Benton

*Můj velký dík patří
Kristen LeClercové, Shannon Penneyové,
Abby McAdenové, Jackie Hornbergerové
a Yaffě Jaskollové.*

TENHLE DENÍK JE MAJETKEM

Jamie Kellyové

ŠKOLA: MACKERELSKÁ ZÁKLADNÍ

PROCENTO DOBROTY: PŘIMĚŘENÉ

PROCENTO ŠPATNOSTI: NORMÁLNÍ MNOŽSTVÍ

HELE, JSEM CELKEM HODNÁ.
PROSTĚ TAK AKORÁT. NE ŠÍLENĚ
NEBO TAK NĚCO.

JSEM CELKEM HODNÁ.

VSADÍM SE,

že si myslíš,

že je v pořádku

číst cizí

DENÍK...

Ale zahráváš si se
ŽIVOTEM, KÁMO.

Milý čtenáři mého deníčku,

zahráváš si se životem, když čteš cizí soukromý – přesto nesmírně důležitý – deník.

Vsadím se, že jsi člověk, který by prodal vlastní mámu za koblihu, a přitom ti koblihy ani moc nechutnají, díky čemuž je to mnohem horší, než kdybys je zbožňoval. Když chceš totiž prodat vlastní mámu, mělo by to být aspoň za něco, co ti chutná.

A tak ten deník polož, kryso, a odstup od stolu, než prohraješ něco víc než jen sázku. (Právě si výhrůžným způsobem přejíždím ukazovákem po krku.)

Níže podepsaná

Jamie Kellyová

P. S. Jestli ti nechutnají koblihy, možná máš rád muffiny nebo košíčky, což jsou prostě muffiny s **klaunským líčením**.

P. S. S. Počkat. Proč ti pomáhám prodat mámu?

Neděle 01

Milý deníčku,

internet je jedním z nejgeniálnějších výsledků lidské vynalézavosti **všech dob**. Měl pomáhat lidem na celém světě sdílet obrázky koček a vzájemné lži.

Tady je šikovný seznam, který ti pomůže poznat, jestli ti někdo na internetu lže:

1. Napíše ti e-mail.
2. Viz výše.

Napíše ti e-mail. **Podle toho to poznáš.**

Přijde ti e-mail od někoho, koho neznáš, a on ti oznámí, že jsi vyhrál cenu, zdědil peníze nebo že máš nějaký problém s počítačem/účtem/vnitřními orgány a že potřebuje všechny tvoje osobní údaje, aby ti s tím pomohl. Tak mě napadá, co všichni ti podvodníci dělali, když **čekali**, až někdo vynalezne internet?

O věcech týkajících se internetu často mluvíme, protože ho u nás ve škole všichni čím dál víc používají. Podle mě je to dobrá věc, ale matně si vzpomínám, že existovali lidi, kterým se říkalo „knihovníci“, a mám neodbytný pocit, že v předinternetových dobách vykonávali důležitou práci s předměty, které jsme nazývali „kanihy“, „konihy“ nebo tak nějak.

Možná jsem si to všechno jen vymyslela.

No nic.

Snad si pamatuješ, milý deníčku, že Isabella, já a jedna blondatá holka jsme zakládajícími členkami Výboru všímavých školáků. Takže máme malý blog na internetu, který jsme založily asi proto, aby si ostatní děti všímaly nejrůznějších věcí. Jistě to nevím. Byl to nápad té bloncky.

Mně osobně se moc nelíbí **všímat si** věcí. Pak je mnohem těžší je ignorovat.

Neděle bývala dnem, kdy jsem si dělala domácí úkoly, které jsem měla udělat v pátek večer nebo v sobotu dopoledne nebo v sobotu večer. V současné době jsem ale trávila většinu neděle tím, že jsem se schovávala před mámou, která se rozhodla, že mi bude vlastnoručně **vyrábět oblečení**.

Teď se zastav, zhluboka se nadechni a zpracuj tu šokující věc, kterou jsem právě řekla.

Když byla malá, výroba vlastního oblečení byla určitě **skvělý** nápad. Její máma a ta paní, která sbírala uhlí nebo tak něco, mířily v dostavníku na místo, kde jednoho dne plánovaly podepsat Deklaraci nezávislosti, a vyráběly svým dcerám oblečení.

Ale už ne, mami. **Už ne.**

Máma kdysi vyráběla oblečení a přitom sledovala na parní televizi Život Julia Caesara.

Až doted' mi máma vyrobila jen dvě věci,
ale přijde den, kdy bude očekávat, že si jednu
z nich obleču ven. Jsem velice optimistický člověk
a doufám, že do té doby veškeré lidstvo vyhyne
po **nárazu obrovského planoucího meteoritu.**

Další super věci, ve které
bychom mohli doufat...

Zeměkoule
se rozpůlí,

takže na jedné
polokouli budou lidi
a na druhé
oblečení, které
vlastnoručně
vyrobily jejich matky.

Jenom na náš DŮM zaútočí
zombíci, kteří prahnou
po šicích strojích,
a ne po MOZCÍCH.

Máma
zešílí a bude
si myslet,
že nitě
jsou HADI.

Je to nehezké
přání? Není.
Vážně. Ty její
výtvoary nosit
nemusíš.

Pondělí 02

Milý deníčku,

dneska nám učitel společenských věd pan Smith (který nosí paruku) oznámil, že budeme diskutovat ve skupinách. Diskuse je, když se s někým hádáš, ale nesmíš mu nadávat jen proto, že prohráváš, což je divné, protože to by bylo **super**.

Dřív jsme měli diskusní skupiny při angličtině, ale protože v současné době se všichni hádají kvůli všemu, diskuse je čím dál oblíbenější.

A podle mě se musíme naučit diskutovat pro případ, že bychom někdy měli spor s člověkem, který je **velice atraktivní**, a nedokázali bychom během hádky vymyslet nic, co by ho urazilo.

*Bez diskuse by byla
hádky s totálně
roztomilým zajíčkem
NEMOŽNÁ.*

Ale jsem přesvědčená, že příroda je krásná a v dokonalé rovnováze, proto je na každém NĚCO nechutného a ošklivého, co můžeš vytáhnout a kritizovat. Podle mě se jedná o další důkaz, jak jsem optimistická.

Proto jsem se zeptala Angeliny, jestli chce být mojí oponentkou. Kvůli tomuhle a taky proto, že když spolu vytvoříme dvojici, nebude ani jedné z nás hrozit, že budeme muset v diskusi čelit Isabelle.

Ze spojení s Angelinou nejsem nijak nadšená, ale když **čelíš** v diskusi Isabelle, fakt by ti mohla něčím **rozbít čelo**.

Než se doopravdy pustíme do diskuse, musíme se naučit ZÁKLADNÍ OFICIÁLNÍ PRAVIDLA DISKUSE. Pan Smith nám je začal dneska jmenovat.

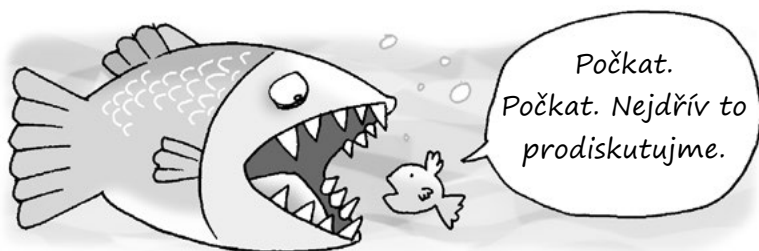
Když třeba učiníš prohlášení, musíš uvést konkrétní důkaz.

A nesmíš házet po svém oponentovi věci. (Když vyslovil tohle pravidlo, podíval se přímo na Isabellu.)

A musíš zachovat klid a nenadávat. (Znovu se podíval na Isabellu.)

A nesmíš vyhrožovat oponentovi, během vyučování ani později večer, po telefonu se změněným hlasem a řinčením řetězů v pozadí. (Znovu vrhl pohled na Isabellu. Fakt. Mám dojem, že skoro všechna **diskusní pravidla** vznikla kvůli Isabelle.)

Vítěz diskuse vybere diskusní téma pro další dvojici. Pan Smith tvrdí, že tímhle způsobem si nebudeme moct připravit argumenty – budeme muset diskutovat jen za pomoci svého **rozumu**, stejně jako to dělají divoká zvířata.

Isabella vytvořila diskusní skupinu s Dickým Flartsnuttem. Možná si vzpomínáš, milý deníčku, že Dicky je něco jako náš kamarád, i když v jeho společnosti ani na okamžik nezapomeneš, že se NARODIL KVŮLI TOMU, ABY BYL MIMOŇ.

Dicky je moc roztomilý, ale tak trochu připomíná kůzle s pytlíkem skořicových housek na zádech uvázané u stromu v jámě plné tygrů. (To je všeobecně známý vědecký fakt, že tygři pravděpodobně zbožňují skořicové housky.)

Časem jsme si Dickyho oblíbily a máme pocit, že ho musíme chránit. Ani jedna z nás by **ani** za milion let neudělala nic, co by ho urazilo, což mluví za vše, protože ve většině případů je Isabella ochotná urazit většinu lidí **na** milion let.

*Ve skutečnosti
si myslím,
že Dicky
by nezvládl
ani to kůzle.*

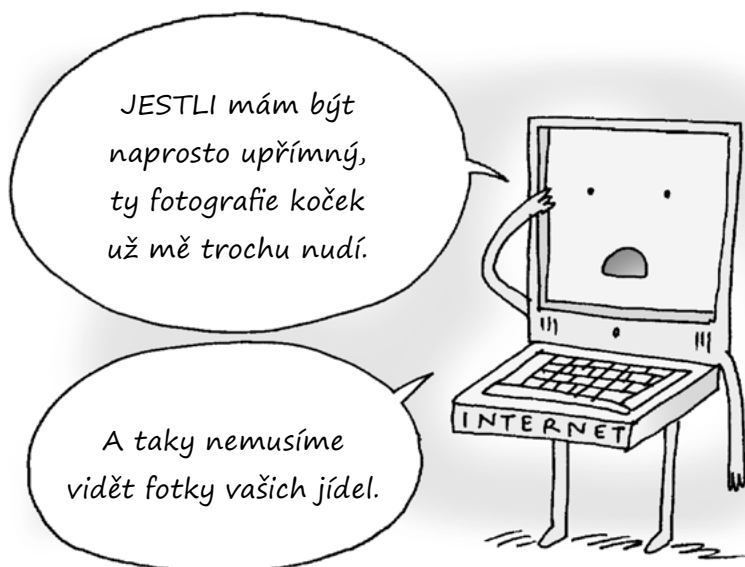
Jsem přesvědčená, že Angelina o tom diskusním projektu něco napíše na náš blog Výboru všímavých školáků. A jsem taky přesvědčená, že to bude velice **pozitivní a vtipné** jako všechny její příspěvky.

Jednou skutečně napsala, jak ji **bavilo** psát na blog. A pak tam dala svoje fotky, jak to dělá.

A napsala, jak ji **bavilo** dávat tam ty fotky.

A potom ještě napsala, jak ji **bavilo** psát o tom, jak ji **bavilo** dávat tam ty fotky.

Angelino, internet jen VYPADÁ, že ho zajímá, co říkáš, protože se nemůže zvednout a odejít, když s ním mluvíš.

Úterý 03

Milý deníčku,

nemoci.

O těch dneska chtěla mluvit naše učitelka přírodních věd paní Curieová.

Zjistila jsem, že existuje jen málo hezkých nemocí a že se před spoustou z nich můžeš ochránit pouze tím, že si budeš mýt ruce.

Dezinfekce na ruce odstraní 98% všech mikrobů a 100% všech záděr a říznutí od papíru. Podle mě to funguje tak, že když začneš zběsile třepat rukama bolestí, mrtvé mikroby odpadnou. Živé mikroby na rukou jsou jen **o trošičku horší** než mrtvé mikroby na rukou.

Říznutí
o papír tak
bolí, že papír
by se měl
používat
v bojových
uměních
jako zbraň.

Nejprve si možná budeš myslet, že odborníci na dezinfekci jsou děsně chytrí, ale nezapomeň, že je jim šumafuk, že na tvých rukou **zůstanou** 2% mikrobů. Což je MILION MIKROBŮ, které jsou už plné alkoholu, potácejí se ti po rukách a zuří, že jsi zlikvidoval jejich příbuzné a snažil ses zabít i je.

Tohle chceme? Pomstychtivé, zmatené mikroby, které proti nám kují pikle?

Odborníci: **Zamyslete se nad tím.**

Isabella se tvářila, že ji výklad paní Curieové zajímá, ale já jsem přesvědčená, že ji jen zajímalo, jestli existují nějaké méně vážné nemoci, které by mohla nepozorovaně přenést do kukuřičných lupínků svých zlých starších bratrů. Isabella je moc milá a prostě by chtěla, aby její bratři dostali nějakou **méně vážnou** nemoc. Zeptala se, jestli jsou nějaké mikroby natolik inteligentní, aby se daly vycvičit, třeba jako **útoční psi**.

Angelina byla během té diskuse o nemocích pozorná a aktivní, a mě napadlo, jak jsme všechny tři odlišné.

Například já jsem
NORMÁLNÍ.

Ale Angelina je
NENORMÁLNÍ.

A Isabella je ještě
NENORMÁLNĚJŠÍ.

Po hodině nás Angelina začala otravovat, abychom něčím přispěly na blog Výboru všímavých školáků.

„Vy dvě jste prezidentky Výboru všímavých školáků. Měly byste přispívat,“ **zasyčela** Angelina, jenže ne tak, jak se má syčet. Spíš to „**roztomile zašvitořila**“. Ale já jsem přesvědčená, že v tom to zasyčení bylo.

Isabella prohlásila, že ten blog jí připomíná něco jako domácí úkol a že ona už ignoruje tuny domácích úkolů z matematiky a přírodních a společenských věd, takže si myslí, že na ignoraci dalších nebude mít čas.

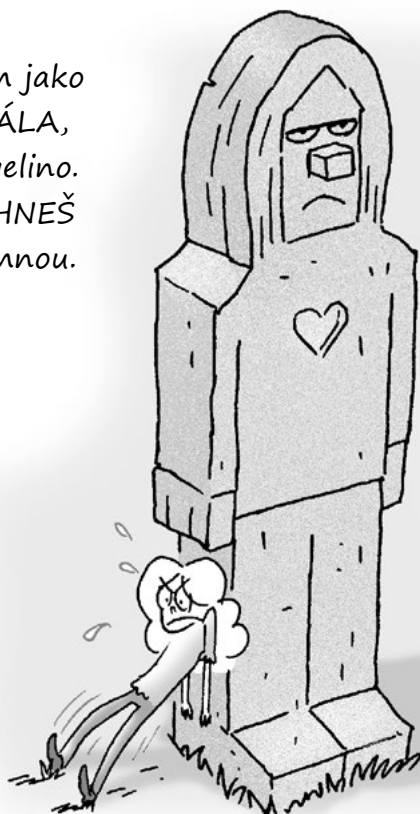
Potom Angelina podotkla, že ten blog čte celá škola, a bylo by skvělé, kdyby studenti měli možnost seznámit se s mými zajímavými postřehy.

Hele, **bloncko**, poznám, když se mnou někdo manipuluje. Mám psy, kteří neustále škemrají o jídlo, mám nejlepší kamarádku, která se mě občas snaží přesvědčit, abych provedla nějakou hloupost, a hlavně mám RODIČE, jasně, a ti se o to snaží POŘÁD.

Takže se mi nesnaž lichotit, abys mě přiměla napsat příspěvek.

*Jsem jako
SKÁLA,
Angelino.
NEHNEŠ
se mnou.*

*Asi to
nedokážeš
posoudit,
ale na skálu
jsem vážně
přitažlivá.*

Ta její ubohá poznámka byla přesně to, co lidi říkají, aby tě k něčemu přemluvili. Myslí si, že jsi tak nafoukaný, že skutečně uvěříš, jak všichni umírají touhou, abys udělal to nebo ono.

Na rovinu, kdo by **mohl** uvěřit, že celá škola bude nadšená z jeho článků na blogu?

Pokud to ovšem samozřejmě není **čistá pravda** jako v mém případě.

Angelino, nemusíš se obtěžovat předstíranými lichotkami, když postačí **pravdivé** lichotky.

Středa 04

Milý deníčku,

a je to tady.

Stalo se přesně to, čeho jsem se obávala.

Dneska ráno mi máma nechala na posteli tu věc, kterou pro mě vyrobila.

Byla plná její lásky, usilovné práce, hluboké oddanosti, a podle toho, jak ta věc vypadala, taky **opičích blitek**.

Ne opravdových opičích blitek. Jen to mělo stejnou barvu a texturu.

Bylo to tak ohavné, až jsem si zpočátku myslela, že jeden z mých psů sežral toho druhého a pak se mi vyblinkal na příkrývku.

Tolik štěstí jsem neměla.

Zkusila jsem si to, protože jsem usoudila, že je to to nejmenší, co můžu udělat.

Jsem si naprosto jistá, že jsem si všimla – na okamžik –, že si ze mě můj odraz v zrcadle **dělá legraci**. Pokud takhle zareagoval můj odraz v zrcadle – a, milý deníčku, můj odraz v zrcadle a já jsme spolu zažili SPOUSTU VĚCÍ –, nedokázala jsem si představit, co budu muset vytrpět, až si tu **halenku** vezmu do školy.

Vím, že máma v dětství takovéhle věci řešit nemusela, protože všechny děti nosily stejný **historický kostým**, ale dneska je to jiné, mami. Teď existuje **móda** a všichni máme důmyslná elektronická zařízení, která nám pomáhají utahovat si z lidí, kteří se podle módy neoblékají.

Neznám
nic tak
škodolibého,
jako je můj
odraz
v zrcadle.

Ale JE to moje máma a já ji mám ráda a někdy láska znamená, že musíš dělat věci, které dělat nechceš.

Třeba **lhát** lidem, které máš rád.

A tak jsem se rozhodla, že si tu halenku z opičích blitek obleču přes normální halenku. Pak si ji ve škole sundám dřív, než ji moje kamarádky uvidí a **navždycky mě znemožní**.

Máma měla takovou radost, když mě v ní uviděla, že mi není jasné, proč si lidi myslí, že pokrytectví je špatné.

Táta mě odvezl do školy a já jsem si asi v polovině cesty všimla jeho kravaty. Měla vzor připomínající opičí blitky. Stejný jako moje halenka.

„Vsadím se, že máš v kufru jinou kravatu,“
prohodila jsem.

„Vsadím se, že máš pod touhle halenkou
jinou,“ řekl.

Chvilku jsme se na sebe dívali a pak jsme
několik bloků **mlčeli**.

„Skvělý je, že výsledky těchhle sázek
neznáme,“ utrousila jsem a rozeplula si halenku
z opičích blitek.

„Nemám tušení, o čem se právě bavíme,“
prohlásil táta a rozvázal si kravatu.

*Tenhle výraz jsem naposledy viděla,
když se Prevít snažil zbavit vodítka.*

Odpoledne přiběhla k mojí šatní skříňce Angelina a drze vpadla do hovoru, který jsem mohla vést s Isabellou. (Tu halenku s opičími blitkami samozřejmě neviděla. Strčila jsem si ji do batohu.)

„Máme **dvakrát větší** návštěvnost na stránce!“ zaječela ječivě.

Isabella vytáhla nový iPad, který jí její zlí starší bratři dali bez svého vědomí.

„Ukaž nám to,“ řekla.

Angelina otevřela stránku Výboru všímavých školáků. „**Vidíte?** Podívejte se na ty čísla! Včera večer četli náš blog ČTYŘI lidi.“

JAK PŘEKLÁDAT ISABELLU

krást

překvapeně
dávat

lhát

přikrášlit pravdu

mlátit

vysokorychlostně
šimrat sevřenou
pěstí

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.